

MICHAEL DE VOS

FASTEN YOUR SEATBELT

Het turbulente leven van een steward

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Michael de Vos
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeelden: © Gaby Jongenelen
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1881 2
ISBN 978 94 027 7777 2 (e-book)
NUR 320
Eerste druk juli 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Fasten Your Seatbelt is gebaseerd op de ervaringen en herinneringen van Michael de Vos. Een ander zou diezelfde gebeurtenissen misschien op een andere manier hebben weergegeven. Het is dan ook een subjectieve weergave van de werkelijkheid. Om redenen van privacy zijn sommige namen, gebeurtenissen, plaatsen en/of andere kenmerken van betrokken personen gewijzigd, gefingeerd of weggelaten.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Inleiding	9
1 De eerste vlucht	15
2 Spannende momenten in de lucht	29
3 What happens in Vegas...	41
4 Vlieg angst	53
5 Trouble in paradise	65
6 Alles komt goed	83
7 Doodsbang in Porto	97
8 Daar gaat de planning...	113
9 Het raamschuijfe	125
10 Ik ben zo moe!	141
11 Op de reservebank	153
12 Met een lach en een traan	165
13 Tussen twee werelden	179

14	Een leeg vliegtuig	193
15	Nu is het genoeg geweest	211
16	Er hangt liefde in de lucht	227
17	En toen was ik het medisch incident	239
18	My heart is racing	253
19	Van één naar vier	267
	Nawoord	281

1

De eerste vlucht

Een paar weken voordat ik eindelijk klaar ben om als kersverse steward aan de slag te gaan, zit ik nog midden in mijn ini. Om de week worden onze trainingsvluchten bekendgemaakt, en telkens weer is het alsof je meedoet aan een loterij: ‘En deze keer mag jij naar...’

Maar dit keer is het anders. Dit keer gaat het niet over een Europese vlucht naar Berlijn of Rome, vandaag staat mijn eerste ICA op de planning, oftewel mijn eerste intercontinentale vlucht. Voor veel mensen is die allereerste intercontinentale vlucht er een die je nooit meer vergeet, puur omdat het de eerste keer is dat je de oceaan oversteekt in je nog knisperend nieuwe uniform.

Precies om één uur ’s middags gaat mijn alarm af. Mijn hart gaat sneller dan het inloggen zelf. Eenmaal ingelogd moet ik even met mijn ogen knipperen. Ik

begrijp er niks van. Twee heenvluchten? Hoe kan dat nou weer? AMS-BOG staat er. BOG? Ik open Google en ontdek dat dit de code voor Bogotá is, de hoofdstad van Colombia. Oké, Zuid-Amerika dus. Ik voel een kriebel in mijn buik. Maar het toestel stopt daar niet. Na Bogotá vliegt het volgens mijn scherm verder door naar... CTG. Die code hoef ik niet op te zoeken. Het is Cartagena. Mijn mond valt open. Ik ga drie nachten in de havenstad Cartagena doorbrengen tijdens mijn aller-eerste vlucht als steward. Ik kan het niet geloven: veel van mijn studiegenoten vliegen naar bestemmingen dichterbij, maar mijn eerste intercontinentale vlucht gaat naar Colombia. Ik kan mijn geluk niet op.

AMS-BOG-CTG (Amsterdam-Bogotá-Cartagena)

Dagen voor de bewuste vlucht ben ik al bezig met het inpakken van mijn koffer. Wat moet ik in 's hemelsnaam meenemen? Voor de zekerheid prop ik er nog wat extra outfits in, dan heb ik in elk geval keus in Colombia. Colombia! Alleen het besef al dat ik binnenkort in dat verre land rondloop, doet me telkens weer glimlachen, want eerlijk is eerlijk, ik ben nog behoorlijk wereldvreemd. Buiten een vakantie naar Los Angeles heb ik amper iets van de wereld gezien, en nu sta ik ineens

op het punt om voor mijn werk naar Zuid-Amerika te vliegen.

Ik maak lijstjes met dingen die ik echt niet mag vergeten. Een soort survivalplan, alsof ik wekenlang in de jungle zal vertoeven. Pas na maanden vliegen leer ik dat ik beter minder kan meenemen. Op een gegeven moment sleep ik nog maar de helft van mijn eerste kofferlading mee.

En dan is het eindelijk zover. De dag van de vlucht. Mijn wekker gaat al om vier uur, maar in plaats van op snooze te drukken spring ik direct uit bed. De adrenaline doet haar werk. Ik ga snel onder de douche en terwijl ik me sta af te drogen bewonder ik mijn officiële uniform. Daar hangt hij, de outfit die ik tot nu toe alleen tijdens de opleiding in het leslokaal gedragen heb. Dit keer is het menens. Mijn koffer staat kaarsrecht naast mijn bed, nog precies zoals hij uit de doos is gekomen, glimmend van nieuwheid en vooral véél te vol.

Veel te vroeg vertrek ik naar Schiphol, want ik wil geen enkel risico nemen. Stel je voor dat ik te laat zou zijn voor mijn allereerste intercontinentale vlucht! Even later sta ik daadwerkelijk in het bemanningscentrum, het epicentrum waar cabine- en cockpitpersoneel samenkomen, alsof je backstage in een theater staat vlak voor de voorstelling begint. Ik check mezelf in, dan mijn koffer, en daarna is het tijd om kennis te maken met het *cabin management*, bestaande uit de purser en senior purser.

‘Hoi, ik ben Michael, en dit is mijn eerste ICA,’ zeg ik met een glimlach die waarschijnlijk net iets te enthousiast is.

De senior purser kijkt me verbaasd aan. ‘Je eerste vlucht gaat naar Cartagena? In mijn tijd deed je nog gewoon Dubai of een Accra... maar de tijden zijn duidelijk veranderd.’

Ik lach wat ongemakkelijk en weet niet zo goed wat ik moet antwoorden. Ik richt me daarom maar op de purser. Hij verwelkomt me hartelijk en geeft aan dat dit zijn eerste vlucht is als purser. Fijn, denk ik, een lotgenoot! Soort van dan. Dat geeft me stiekem toch wat lucht.

Na de korte pre-briefing haal ik een kop koffie en sla mijn vluchtvoorbereiding nog eens open. Ondertussen kijk ik om me heen. Overal zie ik blauwe uniformen, alles strak in de plooi, en iedereen lijkt precies te weten wat hij doet. En ik sta daar maar, met mijn overvolle koffer en mijn kriebelbuik, niet helemaal in staat om te geloven dat dit echt gebeurt.

Dan is het eindelijk tijd voor de briefing. Hierin wordt van alles besproken, van vliegveiligheid en service tot passagiersinformatie en het schema voor de vlucht. Als ik binnenkom, zitten er al wat collega’s te wachten. Ik stel me netjes voor, neem plaats en open mijn iPad, alsof ik dit allemaal al jaren doe. Al gauw komen de senior purser en de purser binnen en begint

de briefing officieel. Om de beurt stellen we ons voor. Als ik aan de beurt ben en vertel dat dit mijn eerste ICA is, gooit een van de collega's spontaan haar handen in de lucht. 'Hiep, hiep, hoera!' roept ze. Iedereen lacht, en op dat moment voel ik me direct onderdeel van de crew. Ik ben niet langer alleen 'die nieuwe', maar nu echt een van hen.

Na de briefing lopen we met z'n allen door de aparte beveiligingsingang voor vliegpersoneel (de *crew security*) en de douane naar de gate. Dit moment zal ik nooit vergeten. Twee aan twee lopen we als een soort blauwe wolk door de lange gangen van Schiphol. Ik merk dat mensen omkijken en dat we een soort stille aandacht trekken. Een crew trekt altijd de aandacht op Schiphol, maar dit keer sta ik er bewust bij stil. Ik hoor erbij. Ik ben onderdeel van de crew. Het voelt geweldig.

Als we bij de juiste gate zijn aangekomen, gaan we aan boord van het toestel. We vliegen vandaag met een Boeing 787 Dreamliner, een van de paradepaardjes van de vloot. Het toestel is enorm en alles glimt, ruikt nieuw en is indrukwekkend. Nadat we alle checks hebben gedaan, komen de eerste passagiers aan boord. Het zijn voornamelijk Colombianen op weg naar huis, hier en daar een Nederlandse backpacker, en natuurlijk ook enkele zakenmannen met veel te dure trolleys.

Na het doorlopen van alle procedures en het sluiten van de deuren is het zover: we zijn *ready for take-off*.

Mijn hart bonkt in mijn keel, maar er is maar één gedachte die door mijn hoofd blijft schieten: daar ga ik dan. Op naar Colombia!

Zodra de deuren zijn gesloten, neem ik plaats op mijn *crewseat*. Omdat dit mijn eerste intercontinentale vlucht is, zit ik niet op mijn vaste plek achterin, maar iets meer naar voren in het toestel. Tegenover me zit een zogenaamde ‘tweebander’, een stewardess uit de businessclass. Ik doe mijn best om niet al te gespannen te kijken. We raken kort aan de praat over mijn basiscursus. Ze vraagt hoe ik het heb ervaren en geeft me tussendoor wat tips over Cartagena. Ze is er al vaak geweest, zegt ze. Ik hang aan haar lippen. In mijn ogen is ze het perfecte voorbeeld van een stewardess: stijlvol, charmant, een vlekkeloos uniform, haar haar in een perfecte knot. Ze is typisch zo iemand die op je beeldscherm verschijnt als je op ‘stewardess’ googelt. Prachtig.

Een paar tellen later komen de motoren op gang. Het is tijd om te vertrekken. Ik klik mijn gordel vast en leg mijn handen netjes in mijn schoot, al gaat mijn hart tekeer alsof ik de Dreamliner zelf moet besturen. De businessclass-stewardess zit tegenover me, onverstoorbaar, met de ontspannen blik van iemand voor wie dit gewoon een kantoordag is. Ik probeer professioneel te kijken, maar vanbinnen ben ik als een kind dat voor het eerst in de achtbaan mag.

Het geluid van de motoren zwelt aan. We taxiën langzaam weg en elk bochtje en elke beweging is als een nieuwe golf van spanning. Eindelijk draaien we de startbaan op. De motoren gaan vol open en ik word in de stoel gedrukt. Ik dompel me onder in de snelheid en het geluid waarmee dit allemaal gebeurt. Het is een magisch moment als de neus van het toestel omhooggaat en de wielen van de grond komen. Ik realiseer me dat ik voor het eerst als steward op een intercontinentale vlucht zit, als crewlid onderweg naar Zuid-Amerika. Buiten krimpt de wereld, maar vanbinnen voel ik me groter dan ooit.

Als het seatbelt-sign uitgaat sta ik meteen aan. Nu begint het echt. De vlucht is officieel onderweg en ik mag aan de bak. Ik loop langs alle passagiers naar de *galley*, de keuken aan boord van het vliegtuig. Onderweg probeer ik kalm te blijven, maar het is alsof alle blikken me volgen. Misschien verbeeld ik het me, maar het voelt alsof iedereen denkt: ah, daar loopt een nieuwe.

Als ik de achterste galley binnenstap, valt mijn mond bijna open van verbazing. Wat is het hier groot! Ik heb er wel verhalen over gehoord, maar dit... dit lijkt meer op de keuken van een klein restaurant dan op een galley in een vliegtuig. Niet voor niets noemen ze het ook wel 'de balzaal'. Er zijn echt overal kastjes, honderden, lijkt het wel. Ik heb werkelijk geen idee waar alles staat.

De rest van de crew beweegt soepel in een ritme dat ik nog niet beheers. Iedereen lijkt blindelings te weten welk kastje wat bevat: water, wijn, trays, broodjes, snacks. Ze trekken zonder aarzelen het juiste deurtje open, pakken wat ze nodig hebben en gaan weer door. Ik kijk zogenaamd nonchalant mee, terwijl ik stiekem probeer te onthouden wat waar staat. De purser ziet waarschijnlijk dat ik in mijn hoofd een complete plattegrond probeer te tekenen, want hij glimlacht en zegt rustig: ‘Doe gewoon wat goed voelt. Waar heb je zin in vandaag?’

Zonder twijfelen zeg ik: ‘Alles. Ik wil alles doen. Ook de normale service.’

Hij knikt goedkeurend. ‘Mooi. Dan doen we het samen.’

Even later kleed ik me om in het service-uniform. Ik ben klaar om ‘erin te gaan’, zoals we dat zeggen. Ik heb mijn handen stevig op de kar, maar mijn hart zit in mijn keel. Vanuit de voorste galley komt het verlossende telefoontje: tijd om te beginnen. Met lichte spanning trek ik de kar de cabine in. De gangpadverlichting glanst op het blinkende metaal. Ik stop bij de rij waar ik mag beginnen, kijk omhoog naar het stoelnummertje en denk: oké... en nu?

Ik werp een blik op de passagiers en zie mijn collega een paar rijen verderop al bezig. ‘*Would you like to have the vegetarian pasta or the chicken with rice?*’ hoor ik

haar iedereen vragen, terwijl ze ondertussen drankjes inschenkt. Dat kan ik ook, denk ik. Ik doe dus precies wat zij doet, stap voor stap, handeling voor handeling. Zo begint mijn allereerste service.

De eerste paar rijen gaan verrassend soepel. Ik vraag netjes naar de maaltijdkeuze, schenk drankjes in alsof ik het al jaren doe en glimlach naar iedere passagier die *'thank you'* zegt. Kijk mij nou, denk ik. Ik doe het gewoon!

Maar al snel merk ik dat alles in de lucht net even anders werkt dan op de grond. Als ik een blikje cola open wil trekken, spuit de helft over mijn hand en op het dienblad van de passagier. *'Oh, I'm so sorry!'* roep ik, terwijl ik probeer te redden wat er te redden valt. Mijn collega tikt me van achteren op de schouder en fluistert: *'Volgende keer even het lipje naar je toe houden.'* Ik knik met een glimlach die zegt: genoteerd, voor de rest van mijn leven.

Ondanks de eerste uitdagingen kom ik al snel steeds meer in de flow. Ik leer waar de kleine flesjes wijn staan, hoe je een plateau precies goed in de kar terugzet zonder dat alles omvalt, en hoe je ongemerkt blijft glimlachen terwijl je met de ene hand een dienblad en met de andere een kan hete koffie vasthoudt.

Als de service eindelijk klaar is en we de kar weer de galley in rijden, geeft een van de collega's me een klein applaus.

'*You did it!*' roept ze lachend, met haar handen in de lucht. De rest van de crew begint ook te klappen en te juichen, alsof ik net mijn diploma heb gehaald. Ik moet ook lachen, deels van opluchting en deels omdat het ook echt zo voelt.

Een halfuurtje later is de cabine rustig. De passagiers slapen, de motoren brommen als achtergrondmuziek. Ik leun even tegen het aanrecht van de galley en kijk naar buiten, waar de wolken als een stille zee onder ons liggen. Een golf van trots trekt door me heen. Ik heb het gewoon gedaan. Ergens in dat moment, tussen de geur van koffie en het zachte gezoem van het vliegtuig, denk ik: dit is het begin van de rest van mijn leven.

De rest van de vlucht verloopt gelukkig soepel. Het is erg gezellig, zowel met de crew als met de passagiers. Er wordt gelachen, gewerkt en af en toe een blik uitgewisseld die zegt: het gaat lekker zo. De tijd vliegt letterlijk voorbij.

Na mijn pauze, die ik doorbreng in de rustruimte voor de crew, staat er bij terugkomst een warme maaltijd voor me klaar. Ik ben verrast. Alles is nog nieuw voor me; zelfs iets simpels als eten in de lucht voelt als een klein feestje.

Niet veel later begint de tweede service. Ik doe precies hetzelfde trucje als de eerste keer en kan de rest van de crew inmiddels aardig bijhouden. Nou ja, aardig. Zij

bewegen als een geoliede machine, met een flair en gemak waar ik op dit moment alleen maar bewondering voor kan hebben. Ik ben vooral bezig te zorgen dat ik geen drinken over iemand heen giet. Een bescheiden doel, maar hé, het werkt.

Als de service erop zit, kondigt de gezagvoerder de daling aan. Het is na ruim tien uur vliegen tijd om te landen in Bogotá. Ik loop terug naar voren om mijn crewseat weer op te zoeken. De prachtige business-class-stewardess zit weer tegenover me.

‘Hoe ging het?’ vraagt ze met een glimlach.

Ik zucht diep, nog half bezweet van alle adrenaline, en zeg trots: ‘Het was geweldig.’

Ze knikt, en precies op dat moment raken de wielen het asfalt van Bogotá.

Als de passagiers uitstappen en het schoonmaakteam aan boord komt, bereiden wij ons voor op het laatste stukje van de reis. Een deel van de passagiers vliegt met ons mee naar Cartagena, de rest blijft hier achter.

De vlucht duurt maar een uur. Na zo’n lange dag voelt dat bijna als een busrit. We delen water en een stroopwafel uit aan de passagiers en voor het eerst kan ik een beetje ademen. Alles lijkt vanzelf te gaan.

Halverwege de vlucht word ik door de senior purser gebeld. ‘Wil je tijdens de landing bij de piloten zitten?’ vraagt hij.

Ik twijfel geen seconde. ‘Ja, natuurlijk!’ roep ik, ter-

wijl mijn hart een slag overslaat. Ik haast me naar de cockpit, maak mijn gordels vast en kijk om me heen. Ik zit op de eerste rang. Voor me strekt de skyline van Cartagena zich uit, badend in het gouden licht van de ondergaande zon.

De landing is zacht en vloeiend, met een uitzicht dat ik nooit zal vergeten. Zodra we stilstaan, mogen de passagiers die in Cartagena blijven als eersten uitstappen. In het vliegtuig zitten ook passagiers die in Bogotá zijn ingestapt en naar Amsterdam reizen. Wij wachten op de nieuwe crewleden die het toestel overnemen voor de terugvlucht naar huis.

Als de passagiers die in Cartagena blijven zijn uitgestapt, zijn wij aan de beurt. We lopen de trap af en ik zet voor het eerst voet op Colombiaanse bodem.

‘Wacht, wacht, wacht!’ roept de enthousiaste stewardess van eerder. ‘Snel nog een foto om te bewijzen dat je er bent!’

We maken een foto. Waarschijnlijk begint de jetlag al toe te slaan, want ik heb mijn ogen half dicht, maar mijn glimlach is echt.

In het luchthavengebouw krijg ik de eerste stempel in mijn gloednieuwe paspoort. Ik kijk ernaar alsof het een trofee is. Aangekomen bij de bagageband sta ik wat slaperig om me heen te kijken. Iedereen geeuwt, maakt grapjes en checkt of de wifi van de luchthaven werkt.

Zodra ik mijn koffer van de band pak, zie ik het meteen: de eerste kras is een feit. Kijk eens aan, denk ik tevreden. Officieel ingewijd.

Met mijn trolley in de hand loop ik door de schuifdeuren naar buiten. Een warme, vochtige lucht slaat me tegemoet, alsof Cartagena me persoonlijk omhelst. Het is een zwoele hitte. Ik ruik een vleug zeezout en hoor toeterende taxi's in de verte.

De crewbus staat al klaar bij de uitgang. Ik stap in, zak in mijn stoel en kijk uit het raam terwijl we langs het strand rijden. De lucht trilt nog na van de dag, scooters zoeven voorbij en muziek waait door de open ramen naar binnen. We praten nog even na over de vlucht. Er wordt gelachen en bijzonderheden worden gedeeld. Ik heb zestien uur gewerkt, maar het voelt totaal niet zo. Alles lijkt op te lossen in dat magische gevoel van aankomen op een plek waar je nog nooit bent geweest.

In het hotel krijgt iedereen een kamersleutel. Als nieuweling wacht ik netjes af tot ik aan de beurt ben. Het is een tikje onwennig, maar ik ben vooral dankbaar. Met de sleutel in mijn hand stap ik in de lift. Het zachte gezoem is na zo'n lange dag als een wiegelied.

In mijn kamer loop ik direct naar het open raam. Voor me strekt een panorama van lichtjes zich uit over de stad, en daarachter ligt de donkere zee. Ik ben echt in Cartagena.

Ik hang mijn uniform zorgvuldig op – jasje, broek,

gilet. Het is als een klein ritueel na mijn eerste intercontinentale vlucht. Daarna laat ik het warme water van de douche over me heen stromen. Al snel glijdt de spanning van de vlucht van me af. Maar de trots blijft. Niet veel later duik ik mijn bed in. Het heeft een zacht matras met koele lakens. Het voelt bijna beter dan thuis. Voor ik mijn ogen sluit, staar ik nog even naar het plafond en ik voel een glimlach opkomen.

Wauw... vanaf nu is dit mijn leven.